

Elena Bartomeu

FÒRVID

Ed. Males Herbes
2021

Primera edició: juny 2021

© Elena Bartomeu

© de la il·lustració de la coberta, Elena Bartomeu

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-123165-4-4

Dipòsit legal: B 9349-2021

Impressió: Liberdúplex S.A.

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Cristina Carbonell

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

El que en realitat la preocupava

L'Isis va agafar fort la clau dins la butxaca. Va afluir la mà i en va notar el pes. Era molta clau per a una butxaca com la seva. La va ficar al pany i després de tres voltes es va aturar. Va empènyer la porta amb l'espatlla i va sentir el grinyol agut que emetia mentre s'obria a poc a poc. La samarreta se li va quedar enganxada a les clovelles de pintura, i va haver d'estirar-la per deslliurar-se'n. Amb la màniga va fregar dues rajoletes decorades que gairebé no es veien. Hi va llegir «Torre Delosir, 1903».

Es va espolsar la màniga i va entrar. Quan els ulls se li van acostumar a la penombra, va veure una taula senzilla i robusta. Va deixar-hi la bossa damunt, i es va alçar un petit núvol de pols. El va observar elevar-se, envoltada de silenci. Per un moment el silenci li va semblar irreal. Va tenir la sensació de no estar sola. Es va girar amb els talons clavats a terra i va mirar enrere. No va veure ningú. Podia sentir-se el batec accelerat del cor. Va inspirar i va comptar fins a tres. Era al vestíbul, i només hi era ella.

A l'estança no hi havia res, a part de la taula. Estava impregnada d'una forta olor d'humitat. L'habitació era tan

buida com la seva vida. Només hi havia la bossa i el núvol de pols, que aviat desapareixeria. Ella era la taula. Estava quieta en un espai on no passava res, i no hi havia gaire llum. La bossa eren les seves pertinences. Si li haguessin preguntat, ella hauria dit que no en tenia gaires, de coses. I el núvol de pols era l'estela dels últims fets, els que l'havien dut a obrir la porta, i a veure el vestíbul de la torre, per primera vegada.

—Meva.

L'eco de la paraula la va deixar parada. Mentre prenia aire per emfatitzar va pensar que hi havia bona acústica.

—Un-dos-tres.

Va entrar a la biblioteca.

—Mer-da-jo-deer.

Totes les parets estaven folrades de prestatgeries. Fins i tot per damunt dels finestrals n'hi havia una que donava continuïtat a les rengleres de llibres. Molts estaven a punt de caure. Alguns ja havien caigut, i dibuixaven petites muntanyes a la base de les parets. El de més amunt duia per títol *Agrimensura caprichosa*. El va fullejar. En tancar-lo va notar la picor aspra de la pols al nas i va esternudar. L'acústica de la biblioteca era molt millor que la del vestíbul.

L'Isis va col·locar el llibre al prestatge i es va posar les mans als malucs. Va mirar l'estança de dalt a baix i d'esquerra a dreta. Es va esponjar el manyoc de rínxols que sovint se li formava al clatell i va entonar:

—Aaaah.

S'hi podria fer un concert en aquell espai. Va fer córrer les cortines de vellut i pel perímetre dels porticons va entrar un raig prim de llum. En veure's reflectida al vidre, va fer un moviment de cap ben après, entre sí i no, que li feia gronxar tots els rínxols. A l'Índia s'utilitzava molt, pel que

li havien dit. A ella li servia per respondre vagament, sense comprometre's. Va somriure. Es veia guapa, malgrat tot.

En obrir el porticó, la llum torrada de la Llitera va envair l'habitació. Tot era més gran i més brut del que semblava en la penombra. Enfora, la plana s'estenia més enllà d'on arribava la vista, tot descrivint un pendent suau, interromput per algun ametller que marcava un ritme irregular, i estrafolari. Els marges dibuixaven rengleres mal afaitades amb una malla infinita que delimitava la gamma de marrons i grisos de la terra. Els camps es notaven vius. Tenien la vida latent de l'espera, d'allò que està sota terra, a l'aguait d'una oportunitat. Al fons, la pauta de les pomeres i el turquesa del canal de Catalunya i Aragó li van recordar que, arribat el moment, la finca donaria els seus fruits.

Va inclinar el cos cap enfora per resseguir amb la vista la línia de xiprers que limitava el camí d'entrada fins al lllindar de la torre. Ella era a l'edifici central de la finca. La finestra li va retornar el reflex de la seva imatge. Era just allà, l'Isis, mirant-se des d'un lloc inexistent.

Va fer mitja volta i va anar prement els llibres dels estants. Els de terra els recolliria més tard. Hi havia en total deu llibreries amb vuit prestatges cadascuna. Tot i que no arribava a les dues rengleres de dalt, hi va estar una bona estona, col·locant-los bé.

En acabar, va anar a la cuina a rentar-se les mans. Passant pel vestíbul va recollir la seva bossa de terra i la va posar damunt la taula. Es va aturar. Recordava haver deixat la bossa damunt la taula. Perquè ella era la taula, i la bossa era tot el que tenia. Ella no deixaria el que tenia a terra.

Es va gratar el cap. Potser sí que havia deixat caure la bossa. No seria la primera vegada que tenia el record de fer una cosa i, malgrat estar-ne segura, la realitat li demostrava el contrari. Per exemple, quan canviaven l'hora a la

primavera i la tardor, ella calculava el canvi i pensava si es faria fosc més aviat o més tard. Quan ja ho tenia pensat, repassava els arguments, si una hora més volia dir que tindriem la sensació de ser més tard, i una hora menys de ser més aviat, i, per tant, es faria fosc abans o després. I quan ja ho tenia clar, sempre resultava ser el contrari. Fins i tot havia intentat preveure la situació del seu error, i, un cop posicionada, escollir l'opció contrària. Però mai ho aconseguia, perquè sempre li semblava que els arguments, aquella vegada sí, eren sòlids. No es podia traïr a si mateixa. Estava, doncs, davant d'una situació d'aquelles. Havia deixat la bossa damunt la taula i la bossa era a terra. La va empènyer fins al centre de la taula.

—No-cai-guis.

A la cuina, un altre cop, res enlloc. Ni sabó, ni tovallola. Només un sofà. Va estirar el pom d'un calaix i se'n van obrir tres, arrossegats pel fregament dels frontals. Li va semblar que sonaven com l'aigua. Però no, el so venia de fora. Va treure el cap per la finestra i va veure que hi havia algú nedant a la bassa. Quan hi va arribar ja no hi havia ningú. L'aigua, però, encara tenia moviment. Hi havia unes petjades molles damunt del ciment i, al costat, uns texans i una samarreta negra.

—Eh! On ets?

L'Isis va agafar la samarreta i, mentre seguia les petjades, va veure que hi deia Metallica i Guns'N'Roses. Al darrere hi havia el mapa dels Estats Units, una llista de ciutats i l'any 1992. L'Isis coneixia els grups, sobretot el segon, perquè el cantant, Axl Rose, era el model de tio bo que havien compartit amb les amigues de l'adolescència. Sempre discutien si l'Axl es fixaria en una o l'altra i per què. Totes volien que es fixés en ella primer. L'Isis, però, sabia que l'Axl es fixaria primer en ella; perquè era alta, simplement. Quan

la veiés li cantaria *November Rain*, amb la manera especial que tenia de pronunciar el final de les paraules, que les allargava amb força. Li agradava, perquè, tot i allargar-les, no era gens suau en fer-ho. I li molestava que diguessin que Guns'N'Roses feia música per a noies: la veu de l'Axl era metàl·lica, dringava com la butxaca d'un home fornit, una butxaca plena de claus i femelles.

L'alarma de tòpic de gènere se li va desaparar. Treballar tants anys als informatius l'havia proveït d'alguns mecanismes que, de manera automàtica, li servien de filtre. Se li va ocórrer, però, que un tòpic podia neutralitzar un altre tòpic i, llavors, tots dos desapareixien i el tema es podia tractar de manera particular. Pensada fredament, era una excusa ben beneïta.

De sobte va sortir un noi corrent darrere els xiprers i es va dirigir camp avall tot seguint el marge. Només duia posades unes vambes. Ella li va mirar el cul i va pensar que el tenia pla. El seu, en canvi, era més aviat rodó. Normalment el duia tapat per una brusa exageradament llarga i folgada. En dies com aquell duia els pantalons de ioga gris fosc. Li aplanaven el cul, i els combinava amb un top curt per compensar l'avorriment. Aquell matí, però, duia una samarreta blava ampla, per dins dels pantalons. Com diria la seva tia, anava excessivament còmoda. Quan deia «excessivament còmoda», arquejava les celles amb força i assentia suaument amb el mentó, volent dir: «Tu ja m'entens». Ella sovint li replicava que ho havia comprat en alguna botiga cara. Però la seva tia li deia que s'espavilés, que als homes no els agraden les dones que es vesteixen «amb una saca». A l'Isis li agradaven els culs rodons.

Va tornar fins als pantalons del noi i en va revisar les butxaques. Esperava que tornés: s'havia deixat la cartera,

i sense cartera no podia anar gaire lluny. L'esperaria asseguda a la vora de la bassa.

La torre devia haver estat bonica quan la van construir. No en sabia gaire, d'arquitectura de la zona, però la seva es diferenciava de les altres perquè tenia unes sanefes de ceràmica que separaven la planta baixa del primer pis amb una línia bastant recta. El primer pis també estava separat del segon per un grapat de cables que subratllava una altra sanefa feta de peces taronges rectangular. L'edifici central tenia planta quadrada i es veia robust. Necessitava una capa de pintura, i també igualar les cobertes. A banda i banda hi havia dos magatzems amb sostre d'uralita. Es notava que s'havien afegit posteriorment. També va veure un habitacle minúscul suspès entre el primer i el segon pis: devia ser la comuna.

Va plegar els pantalons i la samarreta i va col·locar la cartera al damunt. Feia calor. No li volia remenar els papers. Un grill insistia amagat no gaire lluny. Ella també es podia banyar, si aquell noi desconegut ho havia fet. No es veia ningú a esquerra i dreta. Podia remenar la cartera del cul desconegut. No sabia per què, però era la típica cosa que no volia que la gent sabés. Pensava que la gent que xafardeja és la que no sap què fer amb la seva vida. De tota manera, tampoc tenia cap menyspreu per la gent que ho feia. Sentia més aviat indiferència. El noi del cul pla havia entrat a casa seva sense permís i es va relaxar. Es va descalçar. Va posar el peu a l'aigua tèrbola. El grill volia que obrís la cartera.

Dins hi havia tot de papers rebregats, un bitllet i unes quantes targetes. Totes tenien les puntes doblegades. Excepte el DNI, que aguantava estoicament la pressió rebuda. El va agafar i va llegir-ne el nom. Gerardo Pié Guanter.

Mentre buscava la data de naixement va sentir soroll entre la bardissa. Va enretirar el peu de l'aigua i es va cal-

çar la hawaiana. El Gerardo Pié havia marxat en direcció contrària als matolls d'on havia vingut la remor. L'Isis va sentir fred a l'espatlla. Sospitava que havia fet la volta sencera a la torre per sorprendre-la per darrere. Seguia sense moure's mentre pensava per què l'havia de voler agafar desprevinguda. No sabia si es tractava d'un noi agressiu. Va anar en direcció als matolls tremolosos d'on provenia el fregament. El que sí que sabia és que el tal Pié anava nu.

Abans d'arribar-hi ja va sentir la respiració característica d'un gos acalorat. Va sortir del bardissar a poc a poc, amb un pam de llengua penjant. La va mirar i va seure. Llavors es va llepar els morros i va tancar la boca. Però al cap de no res va tornar a obrir-la i va deixar penjar la llengua un altre cop, respirant feixugament. L'Isis va atansar-s'hi, i li va rascar les orelles.

—Quisso, tens calor?

L'escalfor del seu cos arribava a través del pelatge gruixut. Recordava el d'un gos d'atura, però devia estar encreuat amb una altra raça, perquè tenia el morro més curt i, per ser d'atura, era menut.

Després de rascar-li el cap, li va dir suaument que la seguís cap a dins, que s'hi estava més fresc. Va recollir la roba i documentació del Gerardo i, seguida de prop pel gos, va dirigir-se a la torre.

L'Isis va entrar i el gos es va aturar al llindar. Quan ella es va adonar que no la seguia, es va girar.

—Vine, va.

El gos va ajupir-se nerviós i va seure sense avançar ni mica.

—Guapo, anem, va.

Com que no es movia, l'Isis va tornar a l'entrada i el va empènyer amb una cama cap endins. Ell va avançar i va seguir-la, gemegant, fins a la cuina. Es va tornar a aturar al

llindar. L'Isis li va etzibar que no mossegava. De fet, no sabia d'on havia sortit aquell gos. Devia tenir puces. Potser no havia estat bona idea fer-lo passar, se'l veia molt nerviós. No parava de plorar i d'anar del vestíbul a la cuina, i tornar. L'Isis va obrir l'armari de sobre la pica per servir-se un got d'aigua, però no n'hi va trobar cap ni un. Potser no estava acostumat a estar a dins d'una casa. De ben segur que era el gos d'un veí i estava fet a córrer pels camps i, esclar, no li agradava estar tancat a dins d'un lloc que no coneixia. Ella tampoc no el coneixia gaire, aquell lloc. Va tancar l'armari i va anar obrint els altres un a un mentre buscava el got. Hi havia poques coses dins, però totes estaven a tocar del límit de la prestatgeria. Definitivament no coneixia gens la seva torre.

A dalt de tot de l'armari dels condiments hi havia un platet amb dos grans d'all i una llauna d'olives, ben bé a punt de caure. També va veure l'etiqueta del preu enganxada a la base d'un pot d'escuradents, que sobrevolava per fora el prestatge. Va trobar la vaixela sota la pica. Li va semblar curiós, perquè gairebé sempre els plats i els gots es guarden als armaris alts, i els estris de cuinar als més baixos. Però encara era més peculiar el fet que totes les coses estiguessin alineades a la perfecció, al límit de les lleixes. Va obrir de bat a bat totes les portes i s'ho va mirar. Va fer dues passes enrere i va seure al sofà. Totes les coses de la cuina desafiaven la llei de la gravetat. Des del sofà, el conjunt tenia una coreografia insòlita. Per una banda, no hi havia cap ordre en la ubicació del parament de les baldes. Per l'altra, totes les peces estaven perfectament alineades. El màxim desordre funcional i el màxim ordre formal.

De sobte, tot va tenir sentit: l'ús no podia haver portat aquells objectes a compartir espai. Allò només podia ser obra del desús. Era allò el que estava intentant dir-li aquell

desori? Temia quedar ancorada com una tetera, convivint amb un drap petrificat. El que realment la preocupava era que potser s'hauria de quedar a viure allà.